

Anda Petrovici - vioară, Marin Cazacu - violoncel și Andrei Licareț - pian.

Angelo Inglese prețuiește sensul cuvântului și capacitatea sa de a genera emoții, în liedurile prezentate (scrise între anii 2015-2017) folosind fie texte vechi precum tripticul *Madrigali dei sogni* de Gabriele D'Annunzio scris în 1886 ce amintește, într-un anumit sens, de stilul madrigalistic al lui Claudio Monteverdi, fie din actualitate așa cum descoperim în liedul *Gocce* pe textul actriței și poetei Emanuela Mulè, textul și muzica explorând acea dimensiune interioară în care propriul nostru EU se dizolvă și se regăsește în tot Universul. Soprana Adelina Diaconu a reușit să creeze o punte spirituală între liedul românesc și cel italian, punând amprenta personalității sale în interpretarea lucrărilor "Ce te legeni codrule", "Somnoroase păsărele", "Stelele-n cer" de Nicolae Bretan, "De-ai ști iubite" și "Te știam numai din nume" de Eugen Doga, "Madrigali dei sogni", "Gocce", "Shsss..." și "Venezia la luna" de Angelo Inglese. Am apreciat calitatea deosebită a timbrului său vocal, frazarea, susținerea și dicția, calități puse în valoare de acompaniamentul pianistic condus cu știință și rafinament de Angelo Inglese, un subtil muzician polivalent (compozitor, dirijor, pianist).

În partea a doua a *Serii camerale*, trio-ul ProArte a propus două opusuri de referință din repertoriul de gen: Trio pentru pian, vioară și violoncel op.11, în Si bemol major de Ludwig van Beethoven și Trio op. 8, în Si major de Johannes Brahms. Fiecare apariție a ansamblului cameral este o adevărată sărbătoare a muzicii, publicul gălățean având ocazia să trăiască pentru prima oară experiența unei asemenea audiții performante, creată de cei trei muzicieni de elită, pe care de altfel a primit-o cu entuziasm și cu minue întregi de aplauze și ovații.

Ultima seară a festivalului, duminică 26 noiembrie, a adus pe scena Liricului gălățean o excepțională reprezentație

a operei "La Traviata" de Giuseppe Verdi, ce a marcat astfel 60 de ani de la includerea acestui titlu în repertoriul Teatrului Muzical "Nae Leonard" din Galați. Invitații serii au fost trei artiști celebri ai artei lirice românești actuale: soprana Diana Țugui, tenorul Florin Guzgă și baritonul Vasile Șerban care au evoluat alături de soliștii teatrului Lăcrămioara Crihană, Lenuța Bercaru, Dominic Cristea, Dan Popescu, Dumitru Barbu, Gheorghe Racoviță sub bagheta dirijorului italian Angelo Inglese. Concepția regizorală a doamnei Eleonora

Constantinova (o montare din 2001 a Traviatei pe scena gălățeană), bazată pe evoluția sentimentelor eroinei principale precum cele patru anotimpuri (primăvară- actul I, vara- actul II, toamna- actul III și iarna- actul IV) și cadrul scenografic elaborat de regretatul scenograf Gîrgore Gorduz, au oferit o înțelegere profundă a dramei *Violetei Vallery*, magistral întruchipată de soprana Diana Țugui, cu un cânt vibrant ce transmite emoții profunde, o apariție scenică plină de feminitate și delicatețe; tenorul Florin Guzgă a creat un tulburător *Alfredo*, o voce ce a impresionat prin tehnică (a strălucit în do-ul supraacut din cabaletta), caldură și culoare în fiecare frază muzicală. Garnitura vocilor de aur a distribuției a fost completată de baritonul Vasile Șerban care a construit în *Giorgio Germont* un personaj puternic, cu o voce frumos timbrată, caldă și expresivă. Mobilizați de calitatea excepțională a invitațiilor soliștii teatrului au alcătuit o echipă omogenă cu o interpretare muzicală unitară. Corul a fost activ pe scenă, precis în atacuri (dirijor Daniel Nistor) iar sonoritățile orchestrei au fost clare, lucrate cu meticulozitate de dirijorul Angelor Inglese care a imprimat permanent simțul dramei fiecărei scene și fiecărui cuvânt.

Ediția 2017 a Festivalului Internațional "Leonard" a fost una reușită, în care colectivul actual al Teatrului Muzical gălățean, unica instituție de acest gen din țară, a dovedit că este într-o veritabilă ascensiune profesională.

Laura SAVA

Traviata, actul II - Diana Țugui, Florin Guzgă

Corespondențe

Întâlnirile Muzicale Internaționale « George Enescu »

George Enescu, Dinu Lipatti

Al 4-lea festival de muzică franceză și română din secolele 20 și 21, ca omagiu lui Dinu Lipatti, s-a ținut la Paris pe data de 16 Octombrie 2017, într-o seară frumoasă și neobișnuit de caldă. Concertul - spectacol, desfășurat în sala Colonne, a fost pus în spațiu de Anda Tăbăcaru (conferențiar la clasa de operă a Universității Naționale de Muzică din București) și prezentat de Marius Constantinescu. Lucrările prezentate au fost susținute Cosmina STANCU - mezzo-soprano, studentă la Universitatea Națională de Muzică din București, Jennifer COURCIER - soprano, cu o carieră prodigioasă în muzica de operă pe scenele renumite ale Europei și Sarah DEFRISE - soprano, laureată a numeroase premii internaționale și urmând cursuri de perfecționare cu Daniel Ottevaere. Toate cele trei cântărețe sunt laurate ale Concursului Internațional de Artă Vocală « George Enescu » 2016. Au mai contribuit la reușita concertului - spectacol corul MADRIGAL din PARIS dirijat de Pierre CALMELET, Daniel MAGDAL, și pianistii acompaniatori Alina PAVALACHE și Thierry HUILLET. O surpriză plăcută au fost vocile Leontinei VĂDUVA și Vioricăi CORTEZ. Programul concertului foarte bogat, de 2,5 ore, cu o largă panoramă de compozitori, de la muzica franceză romantică a secolului 19 până la muzica modernă a secolului 21, a permis cântăreților să-și desfășoare virtuozitatea. Debutul concertului, prin piesa vocală « Silence » de George Enescu cântată de Sarah Defrise, este impregnat de frământările interioare ale compozitorului care vede în tăcere un partener constant în depășirea vicisitudinilor. Urmează piesele delicate de Dinu Lipatti, cântate cu precizia nuanțelor de Leontina

Văduva și Daniel Magdal, piesa «Enescu redată cu acuratețe de Antonia-Cosmina Stancu și « Nuits à Aix en Provence » de Henri Nafilyan, pasionant și neliniștit, redat corect și realist de Sarah Defrise. Jennifer Courcier, cu talent și îndemânare, exprimă în « Parole et Palindrom » concepția lui Liviu Dănceanu despre expresia cuvintelor și reîntoarcerea lor la momentele inițiale. În continuare Thierry Huillet prin vocea sonoră și puternică a lui Daniel Magdal, ne prezintă, în creație mondială, piesa « Carmen est maigre » ; Cu accente puțin ironice el transpune personajul nuvelei lui Prosper Mérimé în contextul secolului 21. Sarah Defrise ne cântă cu personalitate piesa PUB 2 de Georges Apergis. Urmează piesele delicate și pline de efervescență «oli, Monsieur Pepinet » prezentate de Jennifer Courcier. Maurice Ravel este prezent cu piesa « L'enfant et les sortilèges » interpretată de Jennifer Courcier și Antonia Cosmina Stancu, cu participarea Mariei Ionescu în rolul copilului. Menționăm în mod special Antonia Cosmina Stancu care a dat dovadă de mari calități de cântăreață, de un mare temperament și o foarte bună dicție, în ciuda micului accent specific. Cele 2 soprane, Jennifer Courcier și Sarah Defrise, sunt muziciene bine definite cu o virtuozitate de artiste complete și un joc de scenă remarcabil.

Partea 2-a începe cu Daniel Magdal impetuos, dar convingător în « Le Cid: Priere » și « Herodiades : Air de Salome » cântată de Leontina Văduva, ambele piese de Jules Massenet. Jennifer Courcier are prilejul de a-și face bine auzită vocea în piesa lui Henri Nafilyan « Valse, pourquoi pas... ». Urmează Francis Poulenc cu « Les mamelles de Tiresias Air de Therise » cântate într-o postură dezlănțuită de Sarah Defrise. Revine George Enescu cu doina tristă « mă duc, codrul rămâne » intonată cu tristețe de Leontina Văduva. Jean Christophe Rosaz se impune cu o audiție mondială « Ombres et Lumieres » pentru mezzo-soprana, cor și piano cu Antonia Cosmina Stancu. Trebuie semnalată de asemenea remarcabila prestație a corului Madrigal, cu un dirijor precis și o ținută vestimentară rafinată și elegantă. Concertul s-a încheiat cu piesele lui George Enescu « sensibilitate și precizie de Viorica Cortez, Jennifer Courcier și Daniel Magdal. Menționăm finalul concertului susținut cu o fierbinte vioiciune și bucurie de Viorica Cortez.

Tudor MISDOLEA

Dan Grigore, în concert în Luxemburg

Aceștia sunt pilonii pe care a fost construit, săptămânile trecute, evenimentul muzical găzduit de sala de concerte a Conservatorului Marelui Ducat luxemburghez. Mai mult decât un obișnuit eveniment artistic, a fost momentul unor comemorări de aleasă semnificație privind poziționarea actuală a României în spațiul spiritual, și nu numai, al Europei.

Iar pianistul Dan Grigore este creatorul acelor situații unice care electrizează publicul arcuind starea de bucurie cu care este dăruită, cu care este primită muzica domniei sale.

Știți este faptul, indiferent de zona stilistică în care acționează, artistul se consideră pe sine însuși îndatorat muzicii pe care o cântă, revelând de fiecare dată contextul cultural al acesteia, lumea de gândire, de imagini a compozitorului. Este spectacolul unei lumi fascinante căreia îi aparține, căreia îi aparținem.

Mă refer la acest minunat buchet al miniaturilor grupate sub atrăgătoarea emblemă „Bis, encore bis!”, reluat și îmbogățit în răstimpuri în anii din urmă. Este un florilegiu al bucuriei înnoite de la un moment la celălalt; ...de la gravitatea sobră, spiritualizată, a celebrului coral bachian „Iisus rămâne bucuria mea” din Cantata nr. 147, la disponibilitățile versatile ale unui Preludiu de Prokofiev, de la Valsul capriciu de Schubert, îmbogățit de Liszt de o manieră virtuoză - „Soirées de Vienne”, la menuetul beethovenian cu pași marcați, la savurosul rondeau Alla turca de Mozart.

Este un sumum al nostalgiilor de care nu te poți despărți, cele care îți aparțin și pe care simți nevoia a le împărtăși împreună cu cei apropiați, cu cei din jurul tău; cum se întâmplă când ascultăm unul dintre Cântecele fără cuvinte de Felix Mendelssohn-Bartholdy, când întorcem cu vădită emoție o Pagină de album de Alexandr Scriabin, când reascultăm fulgurantul Impromptu în mi bemol major de Schubert, sau când ne lăsăm potopiți de lirismul sobru al Intermezzo-ului în la major de Brahms, de sensibilitatea pregnant formulată a Preludiului în sol diez minor de Rachmaninov. Căci în zona culturii europene - și nu numai! - publicul îi devine confident; este treptat cucerit.

Captivant lucru, indiferent de muzica de care se apropie, Dan Grigore oferă compozitorului, dă Cezarului, ceea ce-i aparține, recrează stilistic și expresiv datele de bază ale textului partiturii. O face - uimitor lucru - marcând discursul muzical cu propria personalitate; inconfundabilă, consistentă, în parte maleabilă, în parte fermă, orientată fiind de condiția bunului gust ce stabilește relația domniei sale cu datele esențiale ale partiturii, ale muzicii. Am în gând acea minunată Sonată în re minor de Domenico Scarlatti, spre exemplu; ...miniatură care, în interpretarea lui Dan Grigore, reține eleganța jerbelor sonore ale epocii unui Baroc târziu dar și virtuozitatea neostentativ orientată a pianisticii muzicianului român.

Comunicarea de o sensibilitate cordială îi este proprie. O regăsim pe linia unui demers pianistic firesc orientat de la Vals-ul în do diez minor de Frédéric Chopin la imaginea însăși a ingenuității regăsite, în miniatura La plus que lente a lui Claude Debussy. Aici îl regăsim și pe Enescu, dar în zona neoclasicismului francez, în acel Adagio de un suveran echilibru, din Suita în stil vechi, lucrare de tinerețe a compozitorului. Evident, pasiunea cu tentă ludică a lui Dan Grigore se regăsește în sonoritățile jazzistice ale unei miniaturi mai puțin cunoscute, Embraceable You, semnate de George Gershwin, unul dintre autorii de geniu care ridică fenomenul tradițional local la nivelul profesional al creației culte. Și nu ar fi completă imaginea artistului dacă nu aș observa latura senzual-umoristică a personalității sale, aspect atât de fin

Văduva și Daniel Magdal, piesa «Enescu redată cu acuratețe de Antonia-Cosmina Stancu și « Nuits à Aix en Provence » de Henri Nafilyan, pasionant și neliniștit, redat corect și realist de Sarah Defrise. Jennifer Courcier, cu talent și îndemânare, exprimă în « Parole et Palindrom » concepția lui Liviu Dănceanu despre expresia cuvintelor și reîntoarcerea lor la momentele inițiale. În continuare Thierry Huillet prin vocea sonoră și puternică a lui Daniel Magdal, ne prezintă, în creație mondială, piesa « Carmen est maigre » ; Cu accente puțin ironice el transpune personajul nuvelei lui Prosper Mérimé în contextul secolului 21. Sarah Defrise ne cântă cu personalitate piesa PUB 2 de Georges Apergis. Urmează piesele delicate și pline de efervescență «oli, Monsieur Pepinet » prezentate de Jennifer Courcier. Maurice Ravel este prezent cu piesa « L'enfant et les sortilèges » interpretată de Jennifer Courcier și Antonia Cosmina Stancu, cu participarea Mariei Ionescu în rolul copilului. Menționăm în mod special Antonia Cosmina Stancu care a dat dovadă de mari calități de cântăreață, de un mare temperament și o foarte bună dicție, în ciuda micului accent specific. Cele 2 soprane, Jennifer Courcier și Sarah Defrise, sunt muziciene bine definite cu o virtuozitate de artiste complete și un joc de scenă remarcabil.

Partea 2-a începe cu Daniel Magdal impetuos, dar convingător în « Le Cid: Priere » și « Herodiades : Air de Salome » cântată de Leontina Văduva, ambele piese de Jules Massenet. Jennifer Courcier are prilejul de a-și face bine auzită vocea în piesa lui Henri Nafilyan « Valse, pourquoi pas... ». Urmează Francis Poulenc cu « Les mamelles de Tiresias Air de Therise » cântate într-o postură dezlănțuită de Sarah Defrise. Revine George Enescu cu doina tristă « mă duc, codrul rămâne » intonată cu tristețe de Leontina Văduva. Jean Christophe Rosaz se impune cu o audiție mondială « Ombres et Lumieres » pentru mezzo-soprana, cor și piano cu Antonia Cosmina Stancu. Trebuie semnalată de asemenea remarcabila prestație a corului Madrigal, cu un dirijor precis și o ținută vestimentară rafinată și elegantă. Concertul s-a încheiat cu piesele lui George Enescu « sensibilitate și precizie de Viorica Cortez, Jennifer Courcier și Daniel Magdal. Menționăm finalul concertului susținut cu o fierbinte vioiciune și bucurie de Viorica Cortez.

Tudor MISDOLEA

Dan Grigore, în concert în Luxemburg

Aceștia sunt pilonii pe care a fost construit, săptămânile trecute, evenimentul muzical găzduit de sala de concerte a Conservatorului Marelui Ducat luxemburghez. Mai mult decât un obișnuit eveniment artistic, a fost momentul unor comemorări de aleasă semnificație privind poziționarea actuală a României în spațiul spiritual, și nu numai, al Europei.

Iar pianistul Dan Grigore este creatorul acelor situații unice care electrizează publicul arcuind starea de bucurie cu care este dăruită, cu care este primită muzica domniei sale.

Știți este faptul, indiferent de zona stilistică în care acționează, artistul se consideră pe sine însuși îndatorat muzicii pe care o cântă, revelând de fiecare dată contextul cultural al acesteia, lumea de gândire, de imagini a compozitorului. Este spectacolul unei lumi fascinante căreia îi aparține, căreia îi aparținem.

Mă refer la acest minunat buchet al miniaturilor grupate sub atrăgătoarea emblemă „Bis, encore bis!”, reluat și îmbogățit în răstimpuri în anii din urmă. Este un florilegiu al bucuriei înnoite de la un moment la celălalt; ...de la gravitatea sobră, spiritualizată, a celebrului coral bachian „Iisus rămâne bucuria mea” din Cantata nr. 147, la disponibilitățile versatile ale unui Preludiu de Prokofiev, de la Valsul capriciu de Schubert, îmbogățit de Liszt de o manieră virtuoză - „Soirées de Vienne”, la menuetul beethovenian cu pași marcați, la savurosul rondeau Alla turca de Mozart.

Este un sumum al nostalgiilor de care nu te poți despărți, cele care îți aparțin și pe care simți nevoia a le împărtăși împreună cu cei apropiați, cu cei din jurul tău; cum se întâmplă când ascultăm

unul dintre Cântecele fără cuvinte de Felix Mendelssohn-Bartholdy, când întorcem cu vădită emoție o Pagină de album de Alexandr Scriabin, când reascultăm fulgurantul Impromptu în mi bemol major de Schubert, sau când ne lăsăm potopiți de lirismul sobru al Intermezzo-ului în la major de Brahms, de sensibilitatea pregnant formulată a Preludiului în sol diez minor de Rachmaninov. Căci în zona

culturii europene - și nu numai! - publicul îi devine confident; este treptat cucerit.

Captivant lucru, indiferent de muzica de care se apropie, Dan Grigore oferă compozitorului, dă Cezarului, ceea ce-i aparține, recrează stilistic și expresiv datele de bază ale textului partiturii. O face - uimitor lucru - marcând discursul muzical cu propria personalitate; inconfundabilă, consistentă, în parte maleabilă, în parte fermă, orientată fiind de condiția bunului gust ce stabilește relația domniei sale cu datele esențiale ale partiturii, ale muzicii. Am în gând acea minunată Sonată în re minor de Domenico Scarlatti, spre exemplu; ...miniatură care, în interpretarea lui Dan Grigore, reține eleganța jerbelor sonore ale epocii unui Baroc târziu dar și virtuozitatea neostentativ orientată a pianisticii muzicianului român.

Comunicarea de o sensibilitate cordială îi este proprie. O regăsim pe linia unui demers pianistic firesc orientat de la Vals-ul în do diez minor de Frédéric Chopin la imaginea însăși a ingenuității regăsite, în miniatura La plus que lente a lui Claude Debussy. Aici îl regăsim și pe Enescu, dar în zona neoclasicismului francez, în acel Adagio de un suveran echilibru, din Suita în stil vechi, lucrare de tinerețe a compozitorului. Evident, pasiunea cu tentă ludică a lui Dan Grigore se regăsește în sonoritățile jazzistice ale unei miniaturi mai puțin cunoscute, Embraceable You, semnate de George Gershwin, unul dintre autorii de geniu care ridică fenomenul tradițional local la nivelul profesional al creației culte. Și nu ar fi completă imaginea artistului dacă nu aș observa latura senzual-umoristică a personalității sale, aspect atât de fin